

MOMENT POETIC

Noapte de toamnă

Murmur lung de streșini, risipite
șoapte
Cresc de pretutindeni și se pierd în
noapte.
Rareori prin storuri o lumina scapă
De-mi aprinde-n cale reci oglinzi de
apă

Și-mi trimite-n față raza ei răsfrântă
...

Ploaia bate-n geamuri, streșinile
cântă.
Dar treptat, cu larma potolită scade
Cântecul acestui tremur de cascade.

Tot mai des în preajmă umbre vii
răsar,

Ploaia peste case pică tot mai rar
Și-n grămezi de neguri apele se
strâng ...

Lumea-ntreagă doarme, streșinile
plâng.

Până când o raza de argint în zare,
Lămurind pe bolta straturi de
ninsoare,

Lin desface umbra și de crengi anină
Scânteieri albastre, boabe de lumina.

Iar acum din taina cerului deschis,
Peste firea mută cad lumini de vis
Și-n troiene albe norii se desfac ...

Dar când iese luna, streșinile tac.

Dormi, iubire dulce! ...
Numai eu întârzia, singur pe cărare,
Farmecul acestei clipe călătoare...
Gândurile mele vin să te deștepte,
Din pridvorul tainic să cobori pe
trepte.

Să cobori în toamna limpede și rece
Și, visând cu mine clipa care trece,
Să-mi sporești tristețea ceasului târziu
Când, străin de tine, sufletu-mi pustiu

Va porni zadarnic, rătăcind pe drum,
Să sărute urma pașilor de-acum.

de George Topârceanu

